

STARTENDE MAKERS TRAJECT 23-25

Anna Schlooz

Bio

Anna Schlooz (zij/haar, 1997) is een kunstenaar en theatermaker die woont en werkt in Gent. Ze studeerde af als theater docent in Nederland en voltooide de bachelor en master Performance Art in Gent. Haar werk bestaat voornamelijk uit multimediale performances en participatieve projecten waarin er wordt gespeeld met de rol van de toeschouwer. Ze maakt veel gebruik van video en beweging. Daarnaast vertrekt ze vaak vanuit het persoonlijke en zoekt ze naar (abstracte) vertalingen van queerness en intersectioneel eco-feminisme. Naast theatrale performances geeft ze ook participatieve projecten vorm. Daarin werkt ze vanuit een onderzoekende houding waarin het proces voorop staat. In deze projecten wil ze met de deelnemer co-creëren, en duurzame samenwerkingen aangaan buiten de kunsten

Ontwikkelingsvraag

Op dit moment heb ik een tweeledige interesse/ontwikkel-goesting. Enerzijds ben ik een project aan het vormgeven rond het zoeken naar alternatieven voor het nucleaire gezin. Vanuit mijn eigen ervaringen in zowel de jeugdzorg als in queer communities onderzoek ik hoe we zorg kunnen hervormen. Dit project zit nu nog in de beginnende researchfase. Vanaf het najaar hoop ik co-creatoren (zowel binnen als buiten de kunsten) te hebben gevonden met wie ik dit project samen verder vormgeef, waarschijnlijk in de vorm van een langlopend sociaal artistiek project. Dat betekent dat ik bij/met Platform In De Maak dit traject verder wil vormgeven, zowel in de vorm van residenties als bijvoorbeeld via toonmomenten, try outs en het vormen en geven van workshops rond de thematiek.

Anderzijds wil mijzelf verder ontwikkelen als sociale maker in het algemeen. Hoe faciliteer je een proces dat zowel draait rond het sociale en zorg, als rond kunst? Hoe zorg je voor een eerlijke, duurzame en non-hiërarchische samenwerking wanneer één iemand (ik) de initiator is van een project? Het gegeven van zorg als onderdeel van een artistieke praktijk vind ik intrigerend. Hierbij ben ik geïnspireerd door onder meer Maintenance Art en collectieve kunstpraktijken. Want: ik ben geen zorgmedewerker. Ik bekijk zorg vanuit de kunst en zorg voor mensen aan de hand van kunst. Hoe die twee hand in hand kunnen gaan en wat er nog meer bestaat buiten de nucleaire familie ga ik verder onderzoeken bij/met Platform In De Maak.

Mimi Wascher

Bio

Mimi Wascher is a contemporary dance artist based in Brussels, Belgium.

She began her studies in the Netherlands at Fontys Hogeschool and graduated from the Royal Conservatoire of Antwerp. As a freelance artist she started working with Théo Mercier and Steven Michel. In 2021 she began the collaboration with the Belgian dance company tout petit, who's work focuses on young audience. In her own work Mimi analyses the different conditions her body exists in. Following a feminist philosophy, she aims to create space for the complexity of meaning a body and its actions can have. The co-creation *If you feel the same way, get back to me sometime, ok?* with dance artists Anne-Lene Nöldner and Lucía Nieto Vera marks the beginning of her research in the intersection of visual and performing arts, which continues in her current solo project BLUE, as well as a new collaboration with architect Riham El Moazen. Previously Mimi has co-created works with multi disciplinary artist Ruben Mardulier, as well as performance philosopher Paul Möstl.

Next to her artistic work, Mimi is part of the anchor group of voices of dance, who, among other things, takes part in discussions on policy making in the arts.

Ontwikkelingsvraag

BLUE - States of Matter // Nuances of Truth is my current solo project, through which I'm following my interest in the intersection of visual and performing arts.

The artistic research starts from my longing for the abstraction of the meaning of my body by becoming color - a pleasurable thought and an impossibility at the same time.

Inspired by the poetic and philosophical writing of Maggie Nelson, in particular *Bluets*, I aim to create a "tonal palette" that allows for a nuanced look at the countless overlapping truths of my female body. Through the use of scenographic elements, made of textiles, rope and deformable objects, I will create a contrast between non-human and human matter.

I will develop movement language alongside sculptural work and play with different formats of performance. Taking back the metaphor of a palette - I aim to create a wide palette of material and scenes, which would allow me to create a full-length piece as well as installations, site-specific work, etc. I think of BLUE as a series of works.

With the trajectory plan of Platform In De Maak I have the possibility to take time for experimenting with different forms of performative output, while getting nourished and inspired by a big group of other starting makers, during an otherwise solo project. Next to the artistic value of the trajectory, my aim to work with different formats of performance also asks for a certain know-how concerning production and distribution of the works. Through the collective production/organisational work I hope to learn how to develop and build the right frame for my project.

Audrey Apers

Bio

Audrey Apers (1991, Belgische) studeerde aan de Koninklijke Balletschool Antwerpen en behaalde vervolgens haar bachelor Moderne Theaterdans aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Van 2013 tot 2017 danste ze bij SALLY Dansgezelschap Maastricht, LeineRoebana Amsterdam, Arno Schuitemaker en Romeo Castellucci. Voor de periode 2018-2020 was ze artist in residence bij het Danslab programma voor jonge artistieke ontwikkeling van SALLY Dansgezelschap Maastricht. Daar maakte ze 3 verschillende werken ; Daydream Space, Remote en Labour of Love. Momenteel volgt Audrey een Master in Theaterregie aan het RITCS Erasmushogeschool Brussel. Tijdens haar mastertraject creëerde Audrey reeds de voorstelling Gravity is a Regime. Ze was zowel regisseur als performer in dit werk wat op een speelse manier de absolute van de zwaartekracht en andere schijnbaar onwrikbare structuren in vraag probeert te stellen. In juni presenteert ze haar afstudeervoorstelling *Vulcanize Me* waar ze als regisseur 2 vrouwelijke performers te midden van een gestileerd vulkanisch landschap plaats. Ze zoeken naar een systeem waar plaats is om te ontploffen. Een ruimte waar lichamen in opstand komen, waar ontombare vrouwen, moedergodinnen en motorbabes regeren.

Ontwikkelingsvraag

Hoe kan je via humor en absurditeit een alternatief bieden aan vastgeroeste codes in de maatschappij? Hoe kan het spelende (vrouwelijke) lichaam zoeken naar ruimte voor lichtheid, spontaniteit en sensualiteit? Aan de basis van mijn artistiek werk ligt een fascinatie voor het spelende lichaam. Het lichaam dat zich desondanks alles durft open te stellen en zich met speelsheid tracht te manoeuvreren in de huidige maatschappij. Aan de hand van poëtische metaforen probeer ik een tegenkracht te geven aan vastgeroeste patronen die niet langer worden waargenomen, omdat ze net deel zijn gaan uitmaken van onze alledaagse perceptie van de wereld. Ik zet vrouwen op het podium die met veel energie en humor een strijd aangaan. Ze proberen zich te ontdoen van de zwaartekracht, of zijn overtuigende mini-vulkanen in wording. In mijn werk zit een grote zintuigelijke kracht, het zijn lichamen die al doende iets ontdekken. Die vertrouwen op hun buikgevoel en non-rationele impulsen. Ze streven naar schijnbaar onmogelijk doelen maar zijn geen slachtoffers, veel eerder genieten ze van de zoektocht. Als onderdeel van mijn parkour aan het RITCS werkte ik aan de eerste stap van de voorstelling 'Gravity is a Regime'. Dit onderzoek begon toen ik bij mijn toenmalige fysiotherapeut kwam omwille van rugklachten en hij me aansprak op mijn houding. Hij merkte dat ik ineengezakt zat, schouders licht naar elkaar gesloten en het hoofd en kin naar beneden gericht. Ik merkte dat dit voor mij een comfortabele houding was en ervaarde net ongemak toen hij me in een correcte houding positioneerde. Dit was geen fysiek ongemak maar eerder een emotioneel ongemak. Ik had me jarenlang een houding aangeleerd van onzichtbaarheid. Het gevecht tegen de zwaartekracht begon dus in mijn eigen geprogrammeerde denkpatroon. Deze relatie met verticaliteit is ondertussen verder geëvolueerd dan enkel de opeenstapeling van wervels binnen het lichaam maar het is een poging om onze wil om te groeien en te leren terug te winnen. Hoe we onszelf rechtop houden, heeft een onmiddellijk effect op hoe we ons voelen. Gravity is a Regime is een uitdaging tot het nemen van ruimte, lichtheid, spontaniteit en seksualiteit. Ik probeer met dit project iets publiek benaderbaar te maken wat voor mij belangrijk is. We bevinden ons in een maatschappij waar alles steeds vaster lijkt te komen. Radicale verbeelding wordt voor de overleving van de mens een noodzakelijk wapen. Het is misschien wel de enige manier om verandering te laten ontstaan voor problemen waar we de grootte niet meer van kunnen vatten. We mogen ons niet laten vangen door een sluimerende impotentie. We moeten net actiever dan ooit zijn in onze verbeelding. En niets is krachtiger dan een verbeelding die collectief beleefd wordt. *Gravity is a Regime* kan daarom ook als een uitnodiging worden gezien. Het gaat net deze verbintenis aan en toont de potentie van collectieve dromen die gedeeld worden. Het onderzoek dat ik bij Platform in de Maak wil voeren bouwt verder op deze basis. Het Project 'Gravity is a Regime' was een experimentele solo waar ikzelf als performer op de planken stond. Graag zou ik de ruimte en tijd willen nemen om dit verder uit te werken. Er zijn verschillende scenario's waar ik graag mee zou experimenteren. Zo droom ik over het regisseren van een groep verschillende lichamen die allemaal vasthangen aan hun eigen persoonlijke rotsblok, of site-specific pop-ups van roze glimmende bergbeklimsters die zich door de

straten manoeuvreren, of het uitbrengen van YouTube-tutorials over anti-gravity strategieën ... Ik denk dat 'Gravity is a Regime' een raar soort emancipatorisch project is waar ik met veel vreugde nog wat dieper in duik. Ik denk dat het zoeken van een ondersteunende omgeving een van de meest cruciale stappen is om artistiek werk te kunnen ontwikkelen. Platform in De Maak is een duurzaam kader waarbij je een gedeelde tijd en ruimte krijgt. Het gevoel dat je samen met anderen zoekende bent, helpt om telkens weer stappen te zetten. Het project 'Gravity is a Regime' komt pas echt tot leven als het in interactie kan gaan met de ander. Ik kijk er ook echt naar uit om een langer traject aan te gaan. 18 maanden geeft echt tijd om het volle potentieel te onderzoeken en echt te durven experimenteren.

Jonathan van der Horst

Bio

Jonathan van der Horst (1993) is schrijver, programma- en theatermaker. In 2018 studeerde hij af aan de opleiding Woordkunst van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen en volgde daarna het deskundigheidstraject De Montignards bij Monty Kultuurfactorij. Zijn voorstelling *The Last Tall Man* ging in 2019 in première op het Love at First Sight-festival en deze werd datzelfde jaar door ARSENAAL/LAZARUS geselecteerd voor het rondreizende festival En Avant. Daarnaast was hij lid en redacteur bij het literaire collectief en tijdschrift ZINK. In 2022 maakte ik samen met Johannes Lievens *Field Notes from a Catastrophe*, een reeks literaire voormiddagen over klimaatverandering. Momenteel resideert hij in de schrijverswerkplaats het WATLAB van Vonk en Zonen. Hij publiceert oa bij Kluger Hans, Hard//Hoofd, Het Groene Lab en Tzum.

Ontwikkelingsvraag

Tijdens de ontwikkelingscyclus van Platform In De Maak doe ik onderzoek naar het heden, verleden en toekomst van koffie. Hoewel er dagelijks overal ter wereld miljoenen kopjes tegen schoteltjes tikken, zijn er maar weinigen die weten hoe dit zwarte goud in hun kopje terecht komt. Hoe het komt dat de zaden van de, van oorsprong Ethiopische, koffieplant overal ter wereld worden gebrand, gemalen en gemengd worden met water, om het residu ervan vervolgens op te drinken.

In zijn boek *Coffeeland* beschrijft Augustine Sedgwick uitgebreid hoe de opkomst van koffie verweven is met imperialisme, de globalisering en het ontstaan van onze moderne kapitalistische maatschappij. Hele landen werden voor koffie omgetoverd tot monoculturen. Daarbij werden landbouwgronden onteigend en geprivatiseerd, inheemse volkeren ontworteld en sociale verhoudingen op zijn kop gezet.

Deze geschiedenissen werken nog door in de hedendaagse koffieindustrie. Zo bepalen de brander en importeur nog steeds de prijs waarvoor koffie verkocht wordt, terwijl de boer vaak het grootste risico in de productieketen draagt. Ook zet klimaatverandering de productie van koffie steeds verder onder druk, terwijl de vraag naar koffie wereldwijd blijft stijgen. Onschuldig en onwetend slurpen we aan onze flat whites en lattes zonder te weten welke wereld er onder die schuimlaag schuilgaat.

Tijdens mijn ontwikkelingstraject bij In De Maak onderzoek ik hoe ik deze geschiedenissen op een artistieke manier kan verwerken en inzichtelijk kan maken voor een publiek. Hierbij laat ik de inhoud de vorm bepalen en vraag ik mij af hoe ik objecten als koffiebonen of mensen die niet live aanwezig zijn, in een theatrale context kan representeren en een stem kan geven.

In De Maak steunt mij in deze zoektocht door het bieden van ruimte en tijd om dit onderzoek te plegen. Daarnaast biedt de horizontale structuur van het ontwikkelingstraject ruimte voor artistieke en inhoudelijke feedback, alsook de mogelijkheid om mijn zakelijke en artistieke skillset verder bij te spijkeren.

Johannes Lievens

Bio

Johannes Lievens (°2001) is performer, schrijver en theatermaker. Hij behaalde in 2021 een Master Woordkunst met een honderd-dagen-lang klimaatprotest en een monoloog over verzet, naar *De Baron in de bomen* van Italo Calvino. In 2022 studeerde hij af aan de Educatieve Masteropleiding aan het RITCS. Hij werkt freelance als (stem)acteur, onder andere bij Ontroerend Goed, De Genderkamer en het Kaaitheater. Johannes presenteert en interviewt ook graag, onder andere voor Creatief Schrijven, het Letterenhuis en non-fictiefestival FAAR. Samen met Jonathan van der Horst, KAAP en De Nwe Tijd cureerde en presenteerde hij in 2021-2022 *Field Notes from a Catastrophe*, een reeks literaire middagen over klimaatverandering. Dat project wordt in 2023 voortgezet in de theatervoorstelling *Stranden*, waarin zeven jonge spelers zich een ramp proberen voor te stellen. In 2022 werd hij geselecteerd voor de schrijfresidentie van deBuren in Parijs. Daar nodigde Johannes acht onbekenden uit voor een gesprek over eenzaamheid. Sindsdien werkt hij aan *De Eenzame Stad*, een monoloog waarbij het publiek rond een vuur zit. In het schrijven en spelen wordt hij begeleid door Johan Petit, Suzanne Grotenhuis en ondersteund door MartHa!tentatief. *De Eenzame Stad* speelt vanaf de zomer van 2023, en gaat vanaf het najaar op tour. Teksten van Johannes verschijnen o.a. bij *de lage landen*, *had//hoofd* en *De Standaard*.

Ontwikkelingsvraag

Ik wil in het traject van Platform In De Maak de kans grijpen om mijn oren en ogen open te zetten. Om nieuwe manieren van werken te leren kennen, door te kijken naar de processen van andere makers, en door tijdens de residentie(s) de tijd te nemen om een nieuwe, trage praktijk te ontwikkelen, die niet in de eerste plaats productgericht is.

In de afgelopen anderhalf jaar schreef ik een monoloog, maakte een muziektheatervoorstelling, gaf veel les en workshops, ik nam het initiatief voor een voorstelling over klimaatverandering met zeven spelers op scène, *De Laatste Zomer*, en al dat werk vind ik heel fijn om te doen. Vanaf november 2023 zijn die creatieprocessen rond, en ga ik vooral spelen met die voorstellingen. Ik wil dat moment aangrijpen om artistiek gezien weer in te ademen. Opnieuw te beginnen. Om niet uit te gaan van wat zich in mijn eerder werk al aandiende aan vragen, maar om ruimte te maken voor nieuwe vragen.

Ik had de afgelopen twee jaar af en toe nood aan een nieuw soort school, een plek om vooral te leren over theater. Ik twijfelde af en toe of ik voor mezelf wel de ruimte kon voorzien om de focus op ontwikkeling te leggen. Hoewel ik nu veel plezier haal uit mijn werk, en ook veel bijleer, kan ik nog meer experiment toelaten in mijn werk. Daarvoor wil ik vanaf november 2023 expliciet ruimte voor vrijmaken. In de zomer van 2022 nam ik samen met een bevriende dichter, David Huyghe, ook al eens een week om samen te lezen, te wandelen, te praten. We noemden die week onze 'inspiratieweek', maar al snel werd die 'inspiratie opdoen' ook een praktijk. We maakten een archief van gevonden voorwerpen, dat we tentoonstellen in een klein museum, dat we het Pronkstukken museum doopten. We vonden bij een groep kinderen op Linkeroever in Antwerpen een publiek, dat mee begon te zoeken naar voorwerpen op straat die ze mooi vonden. Ze legden hun eigen museum aan, en zo werd onze praktijk ook iets publiek. Na die week werkten we allebei weer verder aan onze langer lopende projecten. Ik wil met Platform In De Maak voor mezelf, en op die manier hopelijk ook voor anderen, opnieuw een ruimte en een moment creëren om vanuit intuïtie, spelplezier en noodzaak op zoek te gaan naar wat mijn praktijk als performer en schrijver behelst. Ik wil hetgeen wat daar uit komt de ruimte geven om tot leven te komen, en als het dat wil, ook lang te leven.

Wat daar aan performatief materiaal uit voortkomt, kan ik nog moeilijk zeggen. Maar - wat mijn ervaring met die groep kinderen op Linkeroever, en het ontstaan van ons Museum aantoonde: 'iets tonen' hoort vanzelf bij mijn werk. Het is deel van de zoektocht en komt eruit voort.

Jorien Onsia

Bio

Jorien Onsia studeerde hedendaagse dans aan het Koninklijk Conservatorium, Antwerpen (2009). Naast hedendaagse dans specialiseerde zij zich in flamenco. Zij danste tussen 2009 en 2015 in Anda La Banda een voorstelling van La Guardia Flamenca en geeft ondertussen 15 jaar les in klassieke en hedendaagse dans. Ze rondt haar master in theater- en filmwetenschappen af aan de universiteit van Antwerpen met een masterproef over de methodieken die (dans)makers al dan niet inzetten om hun publiek met hun werk aan te spreken. Daarnaast werkt Jorien als freelance queer, nightlife en dansfotograaf wat haar esthetiek, verbeelding en thema's in haar werk sterk beïnvloed.

Ontwikkelingsvraag

Is trots een zonde of een deugd? Volgens Aristoteles is trots de kroon van de deugden. Het idee van Pride verenigt LGBTQIA+ personen over de hele wereld en ondanks dat het een steeds groeiend bereik aan diversiteit samenbrengt, gesymboliseerd door de zeven kleuren van de regenboog, wordt het idee van trots meer en meer monolithisch. Een grote, veilige, eenkleurige steen waar achter we met z'n allen schuilen. Is trots altijd goed? Het kent ook een egocentrische of narcistische kant, een nationalistische kant en in pedagogie wordt trots ook beschuldigd van extrinsieke motivatie bij kinderen te ontwikkelen. De iconografie van pride en trots is vaak zelfingenomen met een vleugje egocentrisme. In mijn onderzoek wil ik het harde en monolithische idee van trots deconstrueren en diversifiëren door in zijn geschiedenis, esthetica en iconografie te duiken. Ik wil trots als algemene emotie onderzoeken enerzijds en in zijn gebruik als baken voor LGBTQIA+ leden anderzijds. Mijn doel is om met deze bevindingen een performance te maken die een meer fluïde en bewegend concept van trots verbeeldt en suggereert om op die manier de broze en kwetsbare kwaliteiten meer aan het licht te brengen. Met gebruik van beweging, muziek, tekst, belichting, scenografie en een beetje humor hoop ik de focus van de navel-starende ogen te verplaatsen naar de ander, met de intentie om bij te dragen aan meer verbinding binnen de diversiteit waarin we leven. Zoals in mijn biografie te lezen staat, ben ik al een tijd uit het podiumkunstenveld en start ik nu met het ontwikkelen van een eigen artistieke praktijk. Ik geloof dat het traject van Platform in de Maak een vruchtbare omgeving kan zijn waarbinnen ik mijn creatief onderzoek verder kan opstarten. Het platform biedt ontwikkelingskansen in de vorm van:

- workshops om mijn set aan skills te versterken,
- residenties om mijn eigen praktijk te ontwikkelen en samen met andere makers hierover te reflecteren,
- een netwerk waarbinnen mijn artistieke praktijk verder kan groeien en er een kruisbestuiving tussen alle nieuwe makers kan ontstaan,
- een platform waar ik mijn werk naar buiten kan brengen,
- een hoopvolle manier van collectief samenwerken die engageert en inspireert, niet alleen voor elk artistiek proces maar ook als potentieel model voor samenwerkingen in alle sectoren.

Christine Sollie

Bio

Christine Sollie studeerde dans en choreografie aan The Place (Londen) en heeft meer dan 10 jaar ervaring in zowel intieme als grootschalige voorstellingen in theaters, opera's, musea en op (buiten) locatie als danseres, performer, choreografe en lesgever. Ze werkte onder meer samen met choreografen Louise Chardon (FR), Kenzo Kusuda (JP), Goele Van Dijck (BE), Jon R. Skulberg (DK), Tomasz Jan Wygoda (PL), Katja Richter (DE), Serafine1369 (UK) en Vera Tussing (DE/BE). Christine trad op in operaproducties van regisseurs zoals Calixto Bieito (SP), Mariusz Trelinski (PL), Kirsten Dehlholm (DK) en Barbora Horakova (TJ). Haar carrière bracht haar naar verschillende Belgische theaters en gezelschappen, zoals Theater De Spiegel, Nat Gras en Theater Tol. Bovendien werkt Christine enkele jaren nauw samen met het Deense Hotel Pro Forma. Daarnaast trad zij op in Virtual Reality-performances met Lundahl & Seidl en Scanlab in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Zweden en Denemarken en met Josse Vessies in Nederland. Dit en volgend seizoen danst ze o.m. in, UN-STAGING TACTILITY, een groepsvoorstelling door Vera Tussing, die in december 2023 in première gaat in het Kaaitheater en in 2024 THE WEATHER REPORT met choreograaf Kenzo Kusuda en maker Jon R. Skulberg in Denemarken en Noorwegen.

Ontwikkelvraag

Kortweg wil ik onderzoeken hoe het gebruik van technologie in zintuiglijke choreografie kan bijdragen aan prikkelende, verruimende ervaring van een ruimte/realiteit. Mijn artistieke praktijk bevindt zich op het kruispunt van natuur en technologie, in de intieme, grens ruimte tussen object en subject, tussen fysiek en niet-fysiek. Ik tracht de liminale ruimte tussen de dingen aan te raken door gebruik van technologie in artistiek onderzoek en immersieve performances. Mijn methodiek is intuïtief, veelzijdig (interdisciplinair) en niet-hiërarchisch (collectief). Mijn praktijken zijn zintuiglijk luisteren, improvisaties, somatische lichaamstechnieken, ervaringsgerichte anatomie, Gaga bewegingstaal en een Japanse bewegingsgymnastiek; Noguchi Taiso. Ik wil groeien als kunstenaar in mijn eigen artistieke praktijk, onderzoek en performances samen met anderen omdat ik zo meer groei en wederzijdse steun ervaar. Platform in De Maak is exact het netwerk dat ik als kunstenaar, in volle ontwikkeling van mijn eigen artistieke traject, nodig heb. De ruimte voor feedback, evaluatie en groei in een netwerk van gelijkgestemden is zeer ondersteunend voor mijn eigen groei en mentale gezondheid. Bovendien is alles (artistiek, productie, communicatie, management etc.) alleen doen, bij gebrek aan financiële steun om anderen in te zetten, gewoonweg te stresserend. In een collaboratie bottom up structuur zoals Platform in De Maak, zal ik sneller bijleren, productiever zijn en verder geraken door met anderen samen te werken en uit te wisselen. Een eenzaam proces wordt zo een gezamenlijk creatie met gedeelde verantwoordelijkheid. Bovendien zal Platform In De Maak mijn netwerk enorm vergroten en me doen bij leren op vlakken waar ik momenteel weinig kennis en know-how in heb. (bv. zakelijk) Ik kijk erg uit naar deze samenwerking en wil me er volop voor inzetten!

Carla Parcianello

Bio

Carla Parcianello is professional dance artist from Italy, now based in Belgium (Leuven). She has an urban dance background, embracing performative-oriented style such as Waacking and footwork-based styles like UK Jazz Fusion and House Dance. She also studied rudiments of contemporary dance (Gaga, Flying Low and Butoh). During the years, she has been and still active in the urban dance battle community obtaining excellent results.

Since 2020, Carla constantly works on movement research by fusing her urban dance influences with contemporary dance languages and defining a personal dance vocabulary. At present, her interest revolves around the idea of Spontaneity and how to reach it in theatre and performing arts. She started to run her own choreographic projects such as the solo performance *I can't see my feet!* (2022), which has recently received support from Ballet du Nord and Mestizo Arts Platform; and the duet *Ahwö* with Claudia Quaglia.

Ultimately, she is building the artistic platform, *Jazz Flare* to spread contemporary jazz culture and create a safe space for dancers, musicians, Djs from different backgrounds to collaborate in.

Ontwikkelvraag

My artistic development question within the trajectory of Platform In De Maak is an interdisciplinary project called *The (D)raw Journal* conceived to link my dance practice with my visual art practice. In the 18 months trajectory, I would love to develop the project in two parts. The first is a solo performance designed as a visual installation, in which visuals and performance meet on stage to outline a self-portrait. Aiming to make a deep analysis of the self, I want to investigate the perception of my own body in the empirical dimension (as we see it with the physical eye) and in the imaginative dimension (as we see it through the lenses of our inner world). Therefore it does not intend to be a narcissistic narration, but a space for the performer and the public to allow them both to look into themselves and question: where does the reality hide? In such an installation, visuals and performance will constantly influence each other, establishing a dynamic dialogue. The second is the realisation of a print booklet, where the creation process of the performance is narrated throughout drawings/paintings with the support of keywords and thoughts coming from my dance notebook.

Pierre Bastin

Bio

Pierre Bastin is een Belgische danser, geboren in Verviers (Wallonië) en woont momenteel in Brussel. Hij studeerde aan de De! Kunsthumaniora in Antwerpen om dan verder te studeren aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen waar hij in 2020 afstudeerde. In zijn derde en laatste jaar kreeg hij de kans om als stagiair deel te nemen aan de creatie van Jan Martens' 'Any attempt will end in crushed bodies and shattered bones' en maakt momenteel deel uit de tournee. In 2020 was Pierre ook medeoprichter van het collectief SIDEWARDS, een collectief van 10 dansers dat werd opgericht met de afgestudeerden van zijn klas aan het Conservatorium van Antwerpen, ontstaan uit de behoefte om elkaar te steunen in een voortdurend veranderend cultureel landschap. Uit hun samenwerking zijn verschillende projecten voortgekomen: verschillende dansvoorstellingen en een festival over vrouwelijk genot. In 2022 maakt Pierre ook deel uit van de nieuwe voorstelling "Th Ing gby" van Tuur Marinus. In zijn eigen werk is Pierre geïnteresseerd in de link tussen geheugen en beweging. Hij is vooral geïnteresseerd in hoe mensen, dansers, performers verbonden kunnen worden door het gebruik van persoonlijke herinneringen. Ook wil hij milieu en ecologie toegankelijker maken en meer erkenning geven in de culturele wereld. Daarom startte hij in april 2021 een nauwe samenwerking met Astrid de Haes om de solo "After all" te maken waarin hij performer is. Na verschillende lockdowns wilden ze hun artistiek werk een nieuwe start geven en gingen ze aan de slag met de thema's eco-angst, ecologie en wedergeboorte om After all te creëren. De première vond plaats in Antwerpen in september 2021.

Ontwikkelingsvraag

Samen met danseres Isabella Arboleda willen we het duet Means to connect (werktitel) ontwikkelen. Onze voornaamste voertaal is dans, maar in dit specifieke werk willen we tekst en video gebruiken.

Means to connect (werktitel) is geïnspireerd op het boek Manières d'être vivant van Baptiste Morisot. De auteur nodigt uit tot een observatie van onze relatie met de natuur, waarbij hij het geromantiseerde idee over de natuur confronteert en tegelijkertijd haar organische chaos en wildheid erkent.

We zijn, als dansers en als individuen, geïnteresseerd door het begrip natuur en bijgevolg bezorgd over waar deze relatie naartoe gaat in het huidige panorama. Een panorama dat gekenmerkt wordt door de klimaatcrisis, de afstand tussen het stedelijke leven en de natuur en de individualiteit die - onder andere - geworteld lijken te zijn in een crisis van de gevoeligheid, zoals de auteur het noemt. Met deze onderzoek willen we, op een bescheiden manier, reageren op deze crisis van de gevoeligheid en verbinding verkennen als een strategie voor een beter leven op aarde.

In de eerste plaats willen we verschillende manieren verkennen waarop verbinding een ruimte en een groep mensen kan transformeren. Om een voorbeeld te geven: wij zien koppeldansen als een prachtig voorbeeld van verbinding: twee mensen die samen genieten en samen iets creëren dat groter is dan zij beiden. Dit is iets waarin we geïnteresseerd zijn geweest en we willen het graag opnemen in dit onderzoek. Anderzijds zijn we geïnteresseerd in het verkennen van het idee van verandering in ons lichaam en in relatie tot elkaar, als verwijzing naar de organische en opgelegde veranderingen die de natuur ondergaat. Over veranderingen stellen we onszelf de vraag: verzetten we ons tegen de veranderingen? Op welke manier kunnen we een verandering op een fysieke manier toevoegen of verminderen? Zijn wij de verandering zelf? In ons onderzoek zullen we gebruik maken van beweging, lezen en schrijven. Het onderzoek zal in twee delen plaatsvinden: het grootste deel binnen de studio waar Isabella en ikzelf zullen werken vanuit onze inspiratiebronnen. Het tweede deel bestaat uit het documenteren van persoonlijke uitwisselingen (interviews, gesprekken, etc) met academici en burgers rond het thema natuur en verbinding, het is dus de bedoeling dat dit buiten de studio gebeurt. Met deze uitwisselingen verwachten we verschillende perspectieven op deze thema's te leren kennen en ons bewust te worden van de manier waarop sociale, economische en culturele contexten vorm geven aan de manier waarop individuen zich tot de natuur verhouden; de manier waarop zij deze "crisis van de gevoeligheid" waarnemen en wat voor hen het begrip verbinding is.

Arthur Decock

Bio

Arthur Decock (1998) studeerde in 2020 af van het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen als master in het Drama/Woordkunst. Sindsdien is hij nog steeds op zoek. Naar wat precies weet hij zelf niet goed. In zijn monologen probeert hij onderwerpen die net onder de schil van het bewustzijn liggen - depressie, perversiteit, anxiety, seks - open te trekken en eerlijk te bespreken. Hij probeert vooral eerlijk te zijn op het podium. Sinds zijn afstuderen is hij zeer begaan gebleven met de moeilijkheden en obstakels die een beginnende jonge maker kan ondervinden om zijn of haar plaats te zoeken in de podiumsector. Om iedereen in een soortgelijke situatie bijeen te brengen richtte hij in december 2021 de Facebookgroep L.A.P.D.A.N.N.S. (Laatst Afgestudeerde Podiumkunstenaars Die het Allemaal Nog Niet Snappen) op - een veilige plek om elkaar en andere zoekende artiesten beter op weg te helpen. Ook is hij sinds maart 2022 actief als kernlid van de werkgroep 'The Gap' onder de banier van SOTA: een werkgroep die zich specifiek inzet om het gat tussen het afstuderen van de kunstschool en het opstarten van de eigen autonome carrière kleiner te maken en zelfs te dichten door zelf initiatief te nemen en de gesettelde sector dichterbij de jonge artiesten te brengen in verschillende evenementen. In november 2022 ging zijn voorstelling 'BIECHT' in première na een maakresidentie in Theater Zuidpool, met artistieke coaching van Dounia Mahammed en Simon De Vos en financieel ondersteund door Sabam for Culture. Wouter Hillaert schreef hierover een lovende recensie in pzazz in januari 2023.

Ontwikkelingsvraag

Tijdens mijn komend traject bij Platform In De Maak wil ik me focussen op enkele verschillende artistieke projecten en wil ik mijn zin om zelf speelkansen en evenementen te organiseren volledig tot ontplooiing laten komen. Op artistiek vlak wil ik aan de slag met het obscure stuk 'Pippa Passes' van Robert Browning, om een multimediale (beeld, live muziek en spel) voorstelling te maken die één van de meest menselijke daden blootlegt en bespreekt: het moment waarop een persoon van gedachte verandert. Daarnaast wil ik na 'BIECHT' een tweede luik aan mijn monologen over de meest rauwe menselijke emoties maken. Na te onderzoeken hoe depressie (in alle rauwe volledigheid) in taal te gieten in 'BIECHT', wil ik in 'LIEF', een tweede luik in een reeks over de fundamentele menselijke emoties (verdriet, liefde, angst en woede) en de impact ervan op onze geest, het gegeven van de liefdesrelatie op eenzelfde manier onderzoeken. Hoe krijg je zo'n groot, intens en ingewikkeld gegeven in alle verliefde, ruziemakende, sekshebbende, al dan niet toxische, intiem menselijke en bovenal eerlijke volledigheid in taal weergegeven? Zoals 'BIECHT' een duik in de donkere dieptes van depressie en menselijke wanhoop was wil ik 'LIEF' een duik in de rauwe dieptes van menselijke connectie, liefde en verlangen laten zijn. Wat doet verlangen met ons als mens, en waarom verlangen we? Wat doet liefde met ons als mens, en waarom verlangen ernaar? Wat betekent het om een echte, pure en eerlijke verbintenis aan te gaan met een ander, vreemd lichaam? Daarnaast werk ik ook nog steeds verder aan een project van jaren: 'PLAAG', een verhaal van om en bij de honderd kleine hoofdstukken over twee jongeren die zich voortbewegen in een plaagovergoten wereld, gepaard met een bijpassende podcast die een zijverhaal in dezelfde wereld behandelt. De eerste hoofdstukken en eerste podcastaflevering hiervan zijn reeds online te lezen en te beluisteren. De komende cyclus bij Platform In De Maak ondersteunt bij al die ideeën op eenzelfde manier: het voorzien van toonmomenten op de zelfgeorganiseerde festivals, het bieden van werkruimte met de residentiewerkingen en, misschien het meest belangrijke, het openen van een nieuw netwerk aan jonge, energieke makers die nieuwe samenwerkingen kunnen aangaan in een veilige, inspirerende omgeving. Deze drie zaken worden een jonge maker niet al te veel aangereikt hoewel ze meer dan broodnodig zijn om een eigen, gezonde artistieke praktijk uit te bouwen - en ik wil er dan ook ten volle gebruik van maken. En het feit dat ik dan zelf kan helpen met het organiseren van nieuwe opportuniteiten voor andere beginnende makers in het kader van Platform In De Maak stemt me nu al enthousiast.

Rosslyn Wythes

Bio

Rosslyn Wythes' artistic practice encompasses performance, choreography, improvisation, teaching and water colouring. She is a graduate of WAAPA (where she received the Finely Award) and the Salzburg Experimental Academy of Dance (Austria). She is a founding member of the Dance Makers Collective and current participant of Platform in De Maak. She has had the pleasure of working with Australian and European choreographers Moya Michael, David Hernandez, Jos Baker, La Fura Dels Baus, Carlee Mellow, Rakesh Sukesh, DirtyFeet, Anything Is Valid Dance Theatre, Ultima Vez and Jin Xing Dance Theatre. In 2017, she performed the narrator role for Sidi Larbi Cheraouki's piece Noetic at the Banff Centre for the Arts in Canada. In 2022, she premiered Personal Space as Converge/Diverge with Holly Macdonald at the 16th Australian Ceramics Triennale.

Ontwikkelvraag

I will continue my research in canon creating my solo Canon For One which explores how semi-improvised choreographic structures can take form through dance, text and sound. We can push our understanding of choreographic systems of canon beyond tools for movement, but as living structures which can express themselves. Within the context of Platform in De Maak I am excited to share my research with the other participants and see how this critical dialogue feeds my work and helps me understand how to produce and contextualise my work in the Belgian landscape.

Katrien Van Cappellen

Bio

Ik ben Katrien Van Cappellen, 36 jaar oud en startende maker in de podiumkunsten als “poppenspeler”. Verschillende artistieke disciplines maken deel uit van mijn curriculum. Ik ben opgegroeid met dans, theater, muziek en plastische kunsten. Na mijn studies aan Sint-Lukas secundair kunstonderwijs had ik nood om mijn horisonten te verruimen en buiten de puur artistieke wereld te gaan kijken. Momenteel heb ik een bachelor in de “Afrikaanse Talen en Culturen”, een master “Direction Artistique de Projets Culturels Européens” (gehaald in Montpellier) en sinds een paar jaar ben ik mij als autodidact aan het verdiepen in de Gender- en Decolonial studies. Ik heb opleiding genoten in de theaterschool Lassaad en vervolgens ben ik blijven trainen in verschillende disciplines met als rode draad de “levende” kunsten. Ik volgde verschillende stages “Corporal mime” met mimespelers Jan Ruts en Renaat Scheelen. Stages Commedia Dell'arte. Stages clown. Momenteel doe ik aan Martial Arts met Michael Briard. (Wu Gulung KungFu). Op meer informele basis speelde ik met het gezelschap Tarte en Pion (Parijs-FR). Met het theatergezelschap "Escalier B" (Béziers-FR). En momenteel ben ik in creatie/onderzoek met het puppet theater-gezelschap "Théâtre Cabosse" (Sète-FR). Simultaan met mijn artistieke en intellectuele ontwikkeling sta ik in voor de opvoeding van mijn 2 kinderen die nu 13 en 14 jaar zijn. Ik was vroeg moeder en die ervaring maakt integraal deel uit van wie ik ben geworden. De artistieke richting ik sinds kort ben ingeslagen is het poppentheater. Puppetry verenigt de verschillende disciplines waar ik mee ben opgegroeid en waar ik de voorbije jaren op heb ingezet. Dat is dan ook de kern van mijn actuele werk. Hedendaags poppenspel en die practice/creation linken aan onderzoek.

Ontwikkelingsvraag

Mijn artistieke ontwikkelingsvraag binnen de cyclus van Platform In De Maak is mijn practice in “The Contemporary Puppetry” verder ontwikkelen. Dit proces heb ik onderverdeeld in vier delen die ik beschouw als niet lineair en elkaar overlappend. Trainen en experimenteren, op plastisch vlak puppets gaan creëren, de eerste stappen zetten in de creatie van een voorstelling en tenslotte, onderzoek op zowel filosofisch als praktisch vlak. Platform in de maak vormt op verschillende vlakken een waardevolle ondersteuning. Door residentie plekken te voorzien ga ik mij helemaal kunnen onderdompelen in de kunstvorm binnen een veilig kader. Wat in dit stadium van het creatieproces erg belangrijk is. Ook vormt het een kader om de eerste stappen te zetten in de concretisatie van een voorstelling. De toonmomenten vormen een ander belangrijk element binnen het traject van Platform in de Maak. Naar buiten kunnen komen met datgene waar ik helemaal in ben opgegaan is een goede en nodige manier om te kunnen toetsen of de resultaten die uit de experimentatie en creatie naar boven zijn gekomen werken in een omgeving met publiek. Tenslotte biedt de samensturende en horizontale organisatiestructuur de extra dimensie die zo belangrijk is wanneer men startend kunstenaar is. Uitwisseling, elkaar ondersteunen, feedback geven en ontvangen, samen organiseren, verantwoordelijkheid dragen enz... zijn allemaal uiterst noodzakelijke skills binnen een persoonlijk en gemeenschappelijk traject. In het kader van Platform in de maak wil ik verder trainen met poppen. Het uittesten van vormen, van manieren van spelen, van het lichaam inzetten om een puppet tot leven te brengen. Ik voorzie experimentatie met die “bond” tussen lichaam-object/puppet en het ontdekken van de mogelijkheden en de verschillende identiteiten die hierin vervat liggen. Ten tweede wil ik op plastisch vlak ook echt puppets gaan creëren. Ten derde wil ik concreet mijn eerste stappen zetten in de creatie van een voorstelling. En tenslotte wil ik graag die practice/creation linken aan research. Zowel op filosofisch vlak als meer praktisch onderzoek naar de draagwijdte van de mogelijkheden van het puppet-theater. Mijn ontwikkelingsvraag is nog erg breed. Mijn bedoeling is dan ook om hier antwoorden op te vinden door concreet met de materie bezig te zijn en te “ondervinden”.

Pablo A. Gonzalez

Bio

Graduated in Stage Direction and Dramaturgy at ESAD in Málaga in 2020, he finished cum laude in his final thesis KULTURTRAP: Where are we going? aesthetic research on the generation uses and meanings of trap music in Spain during the last decade. During his training, he premiered several small and medium-sized shows: LV M€D1DV (2018), an adaptation of a passage from the play The decision by Bertolt Brecht to the discussions and disputes between contemporary feminisms; HERA, ápax (2019), scenic and performative research on the historical role of women and the identity of the performer; and CAIN (2020), a contemporary revision of the biblical myth through the adaptation of Lord Byron's poem. He has worked as assistant director for the renowned opera director Krystian Lada, premiering the monodrama COMFORT STARVING (2021) in Poland and collaborating in the dramaturgy of MYSTERIES OF DESIRE (2021), THE MAN WITH THE NIGHT SWEATS (2022) or LILI ELBE (2023) for The Airport Society. He makes his debut as a playwright in the project Nou Leiermann (2022), in an artistic quest for the union of classical and electronic music. In addition, he combines his artistic work with production work, premiering MADRIGALS by Benjamin Abel Meirhaeghe and LABYRINTH by Jesse van Damme (2022) with MuziekTheater Transparant.

Ontwikkelvraag

Performative research on the contemporary concept of identity through sanctification by means of the use of the myth of any classic culture/religion projected scenically on and through the body and identity of a performer that will choose their own myth to work on. The concept will be ritualistic and will therefore (ideally) rely on the support of music on stage. In a context in which personal identity is at the centre of the socio-political discussions of the moment, an artistic reflection on the singularity of each of them is necessary. This reflection cannot err on the side of being over-explanatory or elitist in cultural terms but must connect with every individual in the audience through sincerity, naivety and genuine exposure. This project will establish a constant dialogue between the director, the performer and a (possible) musician about the genuine exposure of the performer's identity on stage through the connection with the myth. This approach is based on the will of the performer and the proposal of the director to work on a myth in which they find a connection with the performer. The dramaturgy will be elaborated during the collaborative creation process and will revolve around concepts that will be discussed and defined prior to the on-site creation time. Through delicacy, sincerity and interdisciplinarity, naked identity will be sanctified on stage in a terribly beautiful way. In order to complete with images this idea with images I attached my portfolio so you can have an overview of the kind of project that I developed in the past related to these questions. As a professional in the arts, I am ambitious and entrepreneurial. I am eager to commit myself actively to personal development and the exchange of ideas and experiences with others. I am also present, actively use my workspace, and want to make full use of the opportunities we are all seeking. I am excited about the prospect of working in a dynamic and ambitious group. I am also looking forward to participating in workshops and project development programs, which I believe will provide me with valuable support in all fields related to performing arts. I would be honoured to have the opportunity to bring my passion, skills and care commitment to the program of Platform in De Maak.

Steffi van Bokhoven

Bio

Steffi, geboren in 1996, danst al van jongs af aan bij Dansstudio Arabesque. In 2008 begon ze haar opleiding Hedendaagse Dans aan Dé! Kunsthumaniora te Wilrijk. Na vier jaar ontwikkelde ze zich verder in de richting Audiovisuele Vorming aan de Sint-Lukaskunsthumaniora in Brussel. Tegelijkertijd danste ze gedurende een jaar bij jongerencompagnie Impuls Company. Sinds 2021 begeleidt Steffi zelf de jongerencompagnie. In 2016 studeerde ze af en zette ze haar opleiding verder aan het tweejarige programma The Masloul Professional Dance Program in Tel Aviv. Als professionele danser werkte ze samen met choreografen als Talia Beck en Sagi Gross (2016-2018). Verder ontwikkelde ze zich als danschoreografe en -docent en engageert ze zich voor een grotere toegankelijkheid in de podiumkunstenwereld. Naast haar creatieve bezigheden verdiept Steffi zich sinds 2019 in de studie Nederlands en Theater-, Film- en Literatuurwetenschappen aan de Universiteit Antwerpen.

Ontwikkelingsvraag

StadsdanserS

De betekenis van de term 'cultuur' heeft naar mijn interpretatie een tweesplitsing ondergaan. Enerzijds, en volgens mij in eerste instantie, spreekt men ermee over de tradities en gewoontes die een gemeenschap vormen. Anderzijds gebruikt men de term om er het landschap van de kunsten mee af te bakenen. Die isolatie van het kunstenveld als losstaand van onze samenleving is wat mij triggert om mijn huidige project op te starten. Onder de voorlopige werktitel StadsdanserS wil ik dans brengen zonder zijn elitaire geïsoleerde status. Hiervoor wil ik de danspraktijk en alles wat daarbij komt kijken uit de blackboxes halen en weer binnenbrengen in de alledaagse wereld.

Het traject van Platform In De Maak biedt de ideale structuur om mijn project in op te starten. Het geeft tijd en ruimte om op zoek te gaan naar de manier waarop voornoemde toenadering van beide cultuurdefinities het beste werkt. Het faciliteren van een dialoog met anderen uit het kunstveld voorziet het project van een directe constructieve feedback. Tegelijkertijd zet ik echter met mijn project ook meteen de kunstwereld in dialoog met de 'allegaagse' wereld. Tot slot sluit ook de filosofie van horizontaal en collectief werken naadloos aan bij mijn intentie.

Margot Timmermans

Bio

Margo Timmermans is schrijver, audiomaker en dramaturge. In haar werk zoekt ze graag de grens op van het absurde. Margot schreef en performde al eerder voor onder andere Lazarus, Maud Vanhauwaert, Dans Dichter Dans, Vaart!, ZINK, Notulen van het onzichtbare, Vonk&Zonen, Kaaitheater, Par Hasard en Write Now. Momenteel werkt ze aan een literaire wandeling voor Theater Aan Zee en een publicatie in Deus Ex Machina. Ze is lid van kunstenaarscollectief Hyster-x.

Ontwikkelingsvraag

1. Artistiek-praktische onderzoeksvraag

Dit onderzoek is gericht op mijn ontwikkeling als jonge maker dat werkt met tekst, audio en performance. Ik werk gedurende het traject aan een audiovoorstelling over een vrouwelijk viergeslacht. Ik geloof dat In De Maak zorgt voor een community opdat ik in de aspecten waar ik als jonge maker nog weinig ervaring in heb, ondersteunt kan worden. Geen ondersteuning in de zin van oplossingen, maar ervaring en expertise van andere In De Maak leden die hun artistieke praktijk met me kunnen delen en omgekeerd. Door de veelvuldige perspectieven aanwezig in de groep kan de audioperformance groeien in domeinen waar ik nu nog geen vat op heb.

2. Artistiek-theoretische onderzoeksvraag

Dit onderzoek is gericht op mijn ontwikkeling als aspirant dramaturge. Ik vertrek vanuit de vraag 'Hoe kunnen we vanuit een dramaturgisch kader de heautonome ruimte dat ontstaat tussen verschillende media op scène beschrijven als extra stem in het geheel?' In de start van dit onderzoek is gebleken dat vooral observatie van ander werk, andere makers, andere contexten een boeiend vertrekpunt is. In de Maak is de uitgelezen context om via de praktijk van andere makers voeding en ervaring te verzamelen rond deze onderzoeksvraag.

Valeria Secchi

Bio

Valeria Secchi is a maker and performer from Sardinia based in Antwerp. They graduated in the dance department at the Royal Conservatory of Antwerp in 2021, where they will start teaching in 2023. Their bachelor research was builded around the topic of food and disgust as performative tools to confront moral judgment and prejudice. From 2021 the collaboration with the costume designer Giulia Cauti brought to the creation of several performances such as the kid voorstelling "Once Upon a Pudding" as part of STORMOPKOMST festival, and Blind Spot (Toneelhuis, deSingel, HetBos). In July 2024 they will be artists in residency at wp Zimmer. After following professional training internationally such as Biennale of Venice 2016 (ROSAS), Integro Dance Project Thailand (David Zambrano) Progetto Azione (Roberto Castello, Sosta Palmizi, MK, Kinkaleri), they've started to work as a performer between Italy and Belgium with NeedCompany, Vera Tussing, FOSCA, Compagnia Adarte and Simona Bertozzi. Currently they are part of Another Sacre co-created by Alain Platel and Bérengère Bodin and UOVO by Gabriella Maiorino. As a coach, choreographer and mentor for youngsters, they support the projects by Rhythm Naturals and MovingForwardDanceCompany.

Ontwikkelvraag

Valeria Secchi (1992, Sardinia) is a maker, dancer and performer who graduated at the Royal Conservatory of Antwerp (2021). Giulia Cauti (1991, Italy) is a costume designer, visual artist and performer, graduated with Magna cum Laude as master in Visual Arts, Costume Design (Royal Academy of Fine Arts - Antwerp, 2021) Together we have been collaborating since 2020. Through food, reuse of waste, and enthusiasm in material experimentation, we found the intersection of our disciplines: for Valeria in their journey of shattering social norms, while for Giulia in bringing to life her biomaterial and psychosomatic research. Our previous works have increased the desire to consolidate our questions on the themes of trauma and transformation, as well as material experimentation. This, using food and the languages around it as a pretext to discuss normativity, societal rules and canons of beauty and lifestyle. The choice of using biomaterials to create a multidisciplinary performance, persists as to investigate further on the possibilities of their change of state - from solid to liquid, to again solid - in a potentially never ending cycle: an emblem of corporeal fluidity and plurality. In this scenario, the human is reminded of being made of the same ingredients as its waste, and of having the potential of being itself 'wasted and recycled', while the materials are brought to life, created with ingredients in a pot, on a stove. Can the body learn from the material in terms of consistency and state? Subject to context, frailties and settings, body and biomaterials align - both identifying themselves beyond a specific function given to them by society. The performer becomes malleable material, in a transitional state as to deconstruct its human aspect by the embodiment of multiple consistencies: a dreamlike and surreal creature that determines a condition of unpredictability for themselves and for the beholder. Meanwhile, the material shows how to thrive in adaptation, due to its qualities such as viscosity and fluidity. Is it possible to create an unintentional body that frees itself by reaching the same level of plurality that the biomaterial has? Our ideas and questions could find in the process proposed by Platform in De Maak, the right environment where to wonder and linger, considering the different backgrounds and experiences possessed by the members of the group. The search for plurality that the performance is seeking, will be supported by constant circulation of new opinions, different visions and multidisciplinary. The organized workshops previous the residency phase, are going to give us tools and skills to enrich the creation process, question our choices and directions, and think of new paths. During the residencies phase we could finally use a physical space where to see all the ideas taking shape as well as creating a series of practical exercises and state-work. Without this moment, it would be impossible for us to develop a movement research based on how to embody the biomaterial behavior, or even start a sound exploration between recordings and voice. Finally, the possibility of sharing publicly the work on the same platform organized by this same group, will allow us to present it fully conscious of what are the performance needs and craft the conditions in which it will happen. The festival could represent a celebration of our community grown throughout this long journey together.

Arno Knapen en Laura Fonteyn

Bio

Arno Knapen en Laura Fonteyn studeerden beiden aan Toneelacademie Maastricht waar ze de opleiding Docent & Regie volgden. Ze studeerden af in juli 2021. In het kader van hun opleiding speelden, maakten en regisseerden ze verscheidene projecten. Laura behaalde eerder ook haar Master in de Bedrijfscommunicatie (KU Leuven) en verkorte Bachelor Journalistiek Radio (Thomas More). Arno is een allrounder die via zijn job als theatertechnieker veel maakprocessen heeft mogen meemaken. Nu werkt hij vooral als toneelmeester bij 30CC en als freelancer voor o.a. FABULEUS, De Eenzamen, Kwinten Van Heden.... Daarnaast legt hij zich toe op schrijven en muziek maken. Laura is een gepassioneerd theaterdocent. Ze geeft les aan leerlingen Woordkunst-drama in Heilig Graf Turnhout. Ook bij Wisper is ze actief als docent. Nu en dan ondersteunt ze gezelschappen als productie- en communicatieverantwoordelijke. Samen met Yentl Gijbels onderzoekt ze het medium analoge film. Het kunstenaarscollectief van Arno en Laura, Ondanks Alles, staat nog in de kinderschoenen. Sinds het laatste jaar van hun opleiding spelen ze met het idee om samen een collectief te starten, Ondanks Alles. De projecten die Arno en Laura onafhankelijk van elkaar maakten op Toneelacademie Maastricht vallen op de één of andere manier met elkaar te verbinden. Ze creëren werelden aan de hand van sterke beelden. Die werelden komen samen in een duister universum waar er ondanks alles plaats is voor humor, soms met een wrange nasmaak. Ondanks alles bleek dan ook snel de ideale naam voor - het tot nog toe onbestaande - collectief. Op dit moment bestaan ze nog niet, maar willen ze wel bestaan. Ze willen graag hun disciplines en interesses samenleggen tot voorstellingen die ze samen als professioneel collectief kunnen creëren en spelen. Dat is een van de redenen waarom Arno en Laura deel uitmaken van Platform In De Maak.

Ontwikkelingsvraag

Onze artistieke ontwikkelingsvraag binnen de cyclus van Platform In De Maak is verder professionaliseren als kunstenaar. Wij willen een artistiek collectief, Ondanks Alles, uitbouwen. Daarbinnen wil Arno o.a. artistieke stappen zetten in eigen teksten schrijven. Laura wil o.a. groeien in creatie, spel en beelden theatraal vertalen naar de vloer. Dankzij de workshops en residenties die toewerken naar een festival kunnen we ons eerste werk als collectief creëren en onze artistieke ontwikkelingsvragen naar de praktijk omzetten en het resultaat daarvan tonen. Daarbovenop ervaren we als startende kunstenaars ook een artistieke ontwikkelingsnood om ons netwerk uit te breiden, om kennis en vaardigheden van de niet-artistieke omkadering van het professioneel kunstenaarschap (zakelijk, productie, communicatie) op te bouwen die ons na deze cyclus verder op weg kunnen helpen in ons werkveld. Dankzij onze opleiding en startende ervaring beschikken we over de nodige handvatten om voorstellingen te realiseren met weinig middelen. Een goede skill om te hebben, maar we zijn minder bedreven in het verzamelen van zakelijke en productionele ondersteuning (subsidieaanvragen, werkplekken, toonkansen...). Als startende kunstenaars hebben we onder andere nood aan die ondersteuning en handvatten om ons verder te professionaliseren. Platform In De Maak faciliteert een kader waarbinnen dat kan. Het geeft ons de kans om mede startende makers te ondersteunen, terwijl we zelf door hen ondersteund worden. Het ontwikkelingstraject van 18 maanden vormt een enorme meerwaarde en speelt in op onze ontwikkelingsvraag om verder te professionaliseren. De workshops/residenties (die we mee organiseren!), overleg met andere startende kunstenaars, organisatie van een festival via werkgroepen... dat alles speelt in op onze ontwikkelingsvraag om verder te professionaliseren. Het is de steun, het netwerk en de kruisbestuiving die wij nodig hebben om verdere stappen te zetten als kunstenaars en als collectief.

Het is een intensief traject waarbinnen we hard mogen werken om onszelf en de andere kunstenaars verder te doen ontplooiën. Platform In De Maak wil een dynamische maar laagdrempelige experimenteerterruimte en creatieve ontmoeting opzetten voor startende makers in de podiumkunsten, zowel voor als achter de schermen. Dat is heel erg waar wij naar op zoek zijn en nood aan hebben. Het is bovendien een visie waar we ons als makers achter scharen en die we mee willen onderschrijven. Daarbovenop botsen we als maker en docent meer en meer op onze woonplaats. In Limburg loopt het niet over van mogelijkheden. Dat gevoel zagen we weerspiegelt in de mapping op de website van Platform In De Maak. Als we daarin iets willen veranderen, zullen we het zelf moeten doen, "Hoe?" is

dan de vraag - zeker aangezien we zelf nog zoekende en startende zijn -, maar de noodzaak borrelt meer en meer in ons op. Door deel te kunnen nemen aan Platform In De Maak kunnen we onszelf ontwikkelen als startend kunstenaar, doen we ervaring en kennis op, wat ons dan misschien ook weer wat meer ervaren en krachtiger maakt in andere initiatieven. Wie weet hebben we ooit zelf de expertise en de goesting om zelf te faciliteren Dat alles ook met het doel om als kunstenaar werk te kunnen maken, te spelen en te presenteren. Om Ondanks Alles als professioneel collectief in het veld te plaatsen. We voelen als kunstenaars de zin en noodzaak om gedurende het traject werk te creëren en te presenteren. Om onderzoekend en ontwikkelend aan de slag gaan met concepten die we momenteel hebben liggen of met nieuwe. We kunnen aan de slag rond een idee van Arno. Die schrijft aan een tekst over Adam en Eva. En misschien over God. Over hoe het moet zijn voor Eva; 'de rib van Adam zijn'. In de Bijbel staat letterlijk 'de mens en zijn vrouw'. Zijn vrouwen geen mensen dan? Voor Het f***ing paradijs (werktitel) zoeken we uit waarom het vanaf het begin al is fout gelopen voor de vrouw en zoomen we in op de driehoeksverhouding tussen Adam, Eva & God (wie God ook mag wezen).

Sym Van Wesemael

Bio

Sym Van Wesemael is danser, ergotherapeut en bewegingstherapeut. Hun artistiek werk focust zich op identiteit, handicap en zorg. Hen onderzoekt hoe literatuur, woordkunst, audiovisuele en beeldende kunst lichaam en beweging kunnen ondersteunen en versterken.

Ontwikkelingsvraag

Mijn doel is om tijdens de ontwikkelingscyclus een interactief dansinstallatiewerk te creëren. Geïnspireerd door het werk van schrijfster Joanne Limburg ga ik onder de werktitel Weird Dance aan de slag met wat zij typeert als uncanniness: het gevoel van bevreemding dat iemand die “anders” is dan wat we als samenleving “normaal” vinden wel eens achterlaat bij anderen. Hoe kan ik me die uncanniness toe-eigenen als autistisch danser? Hoe breng ik mijn “anders zijn” als performance die resoneert, voor mezelf en voor anderen?

Ik gebruik literatuur, woordkunst, audiovisuele en beeldende kunst om een bevreemdend universum te creëren waarin mijn dansende lichaam past, maar waarin anderen zich misschien een vreemde eend voelen. Kan ik een publiek laten delen in mijn ervaring? En kan ik dan opnieuw delen in de ervaring van het publiek, door middel van hun actieve deelname aan het werk?

Platform In De Maak ondersteunt eerst en vooral door de uitwisseling van ideeën en expertise met mede-makers mogelijk te maken. Gezien ik interactief en medium-overschrijdend wil werken, is samenwerking met andere makers niet gewoon interessant, maar essentieel. Breder gezien geeft Platform In De Maak mij als maker met een handicap de kans om actief mee na te denken over en te bouwen aan een podiumkunstenveld dat kunstenaars met een beperking oprecht verwelkomt en een stem geeft. Binnen het ontwikkelingstraject kan ik mijn bestaande vaardigheden uitbouwen, en krijg ik leerkansen in skills die buiten mijn huidige expertise liggen (zoals bijvoorbeeld programmatie, podiumtechnieken en scenografie). Tot slot ondersteunt Platform In De Maak ook praktisch, met productiebudget, werkruimte en presentatiemogelijkheden, zowel in besloten kring als voor een groter publiek.

Jenneke Slaets

Bio

Jenneke Slaets, zij/haar, (Bornem, 1996) ontwikkelde haar vaardigheden aan De! Kunsthumaniora in Wilrijk waar ze in 2014 afstudeerde. Na deze opleiding verhuisde ze naar Leeds (UK) om een bachelor in hedendaagse dans te volgen aan The Northern School of Contemporary Dance. In 2018 danste Jenneke mee in *Le Massacre du Tympan* een samenwerking tussen La Verita Dance Company en het Conservatorium van Mechelen. Daarnaast studeerde ze in 2020 af als Master in Theater- en Filmwetenschap aan de Universiteit Antwerpen. In het kader van een master-na- masteropleiding Dans aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen voert Jenneke onderzoek naar de belichaming van tijd, entropie en publieksparticipatie. Naast deze studies blijft Jenneke haar kunstenaarschap ontwikkelen en haar kennis verdiepen als danser, maker, dramaturg en docent in het brede veld van de podiumkunsten.

Ontwikkelingsvraag

Momenteel ben ik aan het experimenteren met een kruisbestuiving tussen installatie- kunst (visueel werk) en performance kunst. Het werk dat ik tot op heden maakte en in de toekomst verder wil ontwikkelen is een combinatie van visueel werk en dans. De grootste vraag die ik me stel is hoe ik het visuele materiaal kan combineren binnen een voorstelling. Wat is de dynamiek tussen video/beeld materiaal en het (bewegende) lichaam? Hoe kunnen deze twee media met elkaar in dialoog gaan en elkaar versterken? Tijd en entropie zijn twee concepten waar ik me nog meer in wil verdiepen. Het zijn concepten waar ik reeds een langere periode in aan het investeren ben. Dit wil ik nog verder uitwerken tot een langdurige voorstelling. Voor het ontwikkelingsproject van Platform In De Maak baseer ik me op eerder werk waarbij ik investeerde in het onderzoek en de combinatie van twee begrippen; tijd en entropie in de podiumkunst. Het eerdere onderzoek binnen deze twee concepten leidde me naar het concept van fractals. Waar ik tot op heden weinig onderzoek naar deed. Fractals, zijn geometrische figuren die zelfgelijkend zijn, wat wil zeggen dat het oneindige (gelijkaardige) patronen/structuren zijn. Bij sommige fractals komen motieven voor die zich steeds op een kleinere schaal herhalen. Deze partonen en structuren komen zowel in een natuurlijke als in een digitale setting voor. Ik zie een gelijkenis tussen hoe binnen de podiumkunst (dans) het lichaam ansich centraal staat versus het digitale aspect bij visuele kunsten. Deze spanning tussen deze twee kunstvormen vind ik enorm interessant en wil ik verder onderzoeken. Mijn voorlopige onderzoeksvraag is als volgt: Hoe via een kruisbestuiving van visuele en performance kunst zowel de mechanische als de organische vorm van fractals kan belichaamd worden?

Een ander interessant aspect is het bestaan van algoritmische kunst of algoritmekunst (meestal visuele kunst) waarbij het ontwerp wordt gegenereerd door een algoritme.

Enkele subvragen:

- Kunnen algoritmische kunstenaars menselijk zijn of wordt dit altijd gegenereerd vanuit iets machinaals?
- Hoe speel je met de spanning van organisch en mechanisch binnen de performale kunstscène?
- Leeft de mens altijd met de frictie van beide tendensen (organische en mechanische) elementen samen?
- Kan algoritmische kunst belichaamd worden?
- Kan het concept van een nooit eindigende patroon belichaamd worden door een menselijk lichaam?